

SUNUŞ

Neoliberal travma dünyanın her yerinde, aynı sonuçlara yol açıyor. Daha fazla işsizlik, daha fazla sefalet ve yoksulluk. Bugüne kadar insanlık tarihinin görmediği en geniş hegemonyayı inşa ediyor. Bir yandan küçük çiftçileri tasfiye ederken, öte yandan özelleştirme uygulamalarıyla bir bütün yıkım yaratıyor. Aynı zamanda sağlığı ve eğitimi tamamen paralı hale getiriyor. Buna karşı her travma gibi yıkıcı etkisi yaratıcı sonuçlar da doğuruyor. Latin Amerika’da da böyle oldu. Özelleştirmenin sonucu olarak peş peşe iflas eden ve kapanan fabrikaların işçileri, başka yerlerde yeni bir iş bulamıyorlardı. Çünkü hepsi aynı durumdaydı. Bunun üzerine fabrikaları terk etmeyerek işgal ettiler. ‘Bu ekonomik krizin nedeni biz değiliz. Sorumlusu da değiliz. Fabrikaları da patronlar idare ediyorlardı. Ama şimdi biz sorumlu olmadığımız bu durumun sonunda fabrikaların makinelerine haciz gelip, alıp götürdüklerinde işimizi, eşimizin, çocuğumuzun ekmeğini alıp götürüyorlar’ dediler ve fabrikaları işgal ettiler. Barikatlar kurup makineleri vermediler. Aynı zamanda mutlaka üreterek, kolektif bir biçimde yeni formlar meydana getirdiler.

İşte ‘Patronsuzlar’ Neoliberal travmaya karşı yaşamını savunan bu işçilerin öykülerini anlatır. Brezilya, Uruguay, Arjantin, Bolivya ve Venezüella da işgal fabrikalarını, madenlerini, okullarını, otellerini yani binlerce işçinin direnişini aktaran bir çalışmadır. Bütün bu ülkelerde ‘işgal fabrikaları’ kendilerine özgü farklı nitelikler taşıyalar da ortak yönleri hepsinin ‘işçi denetiminde’ olmalarıdır. Bu yüzden Brezilya’da işçilerin ‘işgal fabrikası-kamulaştırma’, Uruguay’da ‘işgal fabrikası-sendika’, Arjantin de ‘işgal fabrikası-öz yönetim’ ve

Mosconi'de 'Barikatçılar-doğrudan demokrasi' uygulamaları arasındaki karşılaştırmayı ve tartışmayı da içerir. Venezüella, Bolivya film-kitaplarıyla birlikte, dünyanın en geniş kapsamlı 'Patronsuzlar' çalışması durumundadır. Yine bu kitapla birlikte İkincisini yayınladığımız 'Topraksızlar' film-kitabıyla birlikte, 'Neoliberalizme karşı direniş' üçlemesinin parçalarını meydana getirir.

Ve bütün bu anlatılanlar aslında uzakta masalsı ülkelerde olan pembe rüyalar değil, neoliberalizmin kıskacında bizim kendi öykülerimizdir.

Teşekkürlerime gelince; bu film-kitapta, aylarca süren gezi, bir yılı aşkın bir sürede birçok kişinin emeği geçti ki ama öncelik, kesinlikle, birlikte yolculuğu, her şeyi paylaştığımız, filmlerin de diğer yönetmeni, Dilek Çolak'ındır. Dilek'in bütün filmlerde, kitapta en az benim kadar emeği vardır. O olmasaydı böyle bir çalışma geçkeleşmezdi.

Brezilya'da işgal fabrikası işçileri, Serge Goulart, Cassia Elizabete, Carolina Leone Duriex, Pedro Santinho, Jaaquim Amaro da Silva, Antonio H. Pacheco, Lizandra Barrera, Jose Renato Peneluppi, Antonio Helio Pereria, Silvia Agostini Pereria, parlamenter Luciano Zica,

Uruguay'da Liliana Pertuy, işgal fabrikaları işçileri Alicia Paiba, Enrique Romero, Antonio Garda, Ada Caluetti, Sonia Del Pino, Andrea Olivera, tupomoros gerilla lideri ve parlamento başkam Jose Mujica; namı değer Pepe'ye ve özellikle arkadaşımız yazar Aslı Pelit'e, Arjantin de ki işgalciler, Ana Gilardini, Juan Juncal, Gorriaran Merlo Enrique, Placido Penarrieta, Martin Cossarini, Eduardo Murua, Elena Gutierrez, Alicia Lourdes Paiva, Marcelo Rossetti, Alberto Sordelli, Marina A. Sitrin, Cladio Molina, Fabian Pieruci, arkadaşımız

yazar Güneş Çelikko'a ve özellikle Quintero ailesine, Diego, Monica ve Tato'ya Mosconi de Pepino, Huan Carlos Fernandes, Chkio, Fernando ve Francisco'ya,

Bize zamanlarını ayırdıkları, deneyimlerini aktardıkları, evlerini, yemeklerini, yaşadıklarını ve düşlerini paylaştıkları için,

Türkiye de her zaman kaçıp yazı yazabildiğim, Çıralı'da, Likya Ponsiyon'da arkadaşım Cengiz Kaya'ya, kitabın ilk düzeltileri yapan Çiğdem Hatacıkoğlu'na...

Bütün filmlerimizdeki yoğun emeğiyle arkadaşım Emre Özkapı'ya, her zamanki destekleriyle Mete Yeğin, Tracy Deliorman'a ve özellikle Birleşik Metal Sendikası'na bu çalışmanın yapılabilmesi için olanaklar yaratıcıları için...

Ve mutlaka ki benim savrukluğum neticesinde adını anmaya unuttuğum arkadaşlarıma, dostlarıma, benimle her şeyi paylaşanlara en içten teşekkürlerimle...

Ve Venceremos.

Metin Yeğin

ÖNSÖZ

İşgal Et, Diren ve Üret

Bu kitap-röportaj bütün işçi sınıfınındır. Metin Yeğ'in bu çalışmasının mutlaka okunması gerektiğini söyleyebilirim. Bu aylarca süren çalışmayı ve Türkiyeli gazetecinin, Bolivya da madenciler kongresinde sunduğu manifestoyu yakından biliyoruz. Bütün bunlar Asyalı işçilerin Amerikalı kardeşlerinin mücadelesine katılmasıydı ve kuşkusuz bizim için çok büyük bir anlamı vardı.

Metin ve Dilek, Joinville'de işgal fabrikası Cipla'ya geldiğinde mücadelemizi, bu çalışmayla dünya işçi sınıfı ile paylaşacağımızın coşkusu yaşadık. Bu aynı zamanda yazarların da işçi sınıfına katılmalarıdır. Yazarlar sadece gerçek diye 'iyi sosyetenin' yaşamlarını bize anlatıyorlar, gözleri sadece bunları görüyor. Onlar gerçek yaşamların nasıl olduklarına da sırt çevrilirken, bizim kardeşlerimiz işçi sınıfı yazarları, deneyimlerimizi aktararak mücadeleye katılıyorlar. Bu sadece bir kitaptan ibaret değildir, işçi sınıfının bu genç hareketinin etrafını saran işsizliğe, sefaletle karşı bir çıkış mücadelesinin parçasıdır.

Metin Yeğ'in yoğunlaşmış politik sorularıyla farkına vardık ki kendi mücadelemizin, deneyimlerimizin üstünü örten şeyi böyle çalışmalarla aşabiliriz ve bizim Brezilyada ki mücadelemiz, işgal fabrikaları pratiği sadece bizim değil, aynı zamanda birçok ülkenin sorumluluğunu da üstünde taşıyor.

Başlarken biz başarmamızın mümkün olduğuna inanıyorduk. Fakat kendi gücümüzün, patronlara ve hükümete karşı etkisinin ne olduğunu bilmiyorduk. Sonra anladık ki bizim gücümüz, işçi sınıfının bu hareket gücü, sanırım bizim politik düşmanlarımız için en tehlikelisi. Yani bütün bunlar işçi sınıfının çıkış yolunu inşa eder ve onlar bu direnişimize karşı duramazlar.

Onlar Brezilya’da üç yıldır her türlü yöntemle bizi yıkmaya çalışıyorlar.

Cipla ve İnterfibra’yı işçiler, bizim hareketin ilk fabrikalarıdır. 1 Ekim 2002’de işgal ettiklerinden itibaren, hareketin rehber yolu gibi oldular. Bundan başlayarak Brezilya işçi hareketi için yeni önemli sorular; *Nasıl kendi işimizi koruyabiliriz? Nasıl kapitalizmin krizi karşısında dağılmadan durabiliriz ve bundan işçi sınıfı mücadelesinin yükselmesinde nasıl yararlanabiliriz?* şeklindeydi:

Birinci soruya işçiler işletmelerde gösterdikleri çabalarıyla pratikte cevap verdiler. Onlar burjuvazinin ve merkezi toplumsal yapının yarattığı problemlere karşı ayakta durabildiler. Aileleriyle birlikte işlerine sahip çıkıp, gelecek için bir perspektif sundular. İki şirketin finansal kontrolü dahil her şeyi gayet başarılı bir şekilde yönetip, ilkesel olarak topluluğun ihtiyaçlarını ve işin gereğini tamamıyla yerine getirdiler.

Cipla ve İnterfibra’da işçiler, mücadeleye grev ile başlayıp kontrolü ellerine aldıklarından bugüne kadar, 3 yıl süresinde üstlendikleri sorumluluklarıyla, çok önemli birçok sorunun cevabını çözenin mümkün olduğunu gösterdiler. Hiç bir dönemde açıkladıkları ilkelerin dışına çıkmadılar. Her zaman halkın yapabileceğini gösterdiler. İşçi kontrolü eylemi ile fabrikayı yönetirken ‘işçilerin yaşamını ancak işçilerin değiştirebileceğini’ kanıtladılar.

Bu dönemde iki yoldan ilerlediler. Biri ‘Normal’ duruma gelebilmek için patrona karşı haklarını müdafaa etmek, bir kısım mahkemeleri sürdürmek, hükümete kendini anlatmak, politikalar oluşturmak ve birçok sendikal hareketleri ile ilişkileri oturtmak yoluydu. Öteki patronlu idare biçimini değiştirerek kolektif bir biçimi oluşturmaktı.

Diğer açıdan Cipla ve İnterfibra’da ki bu süreç, işçiler için bir okul oldu. İşçi kontrolü altında, ‘Nasıl bir yönetim biçimi oluşturacaklardı?’ Bunu yaşayarak oluşturmaya başladılar, ilk 90 gün içinde genel bir toplantı ile bir komisyon seçildi. Bu soru aslında nasıl bir formun kullanılması gerektiğine dair tartışmaya da yardımcı oldu. Fabrikanın bir girişimci ile işçi işbirliği halinde yürütülemeyeceğini, işletmenin yönetiminin paylaşılmayacağını tespit ettiler. Bunun sonucu olarak, ilk günlerden itibaren, mücadelenin bir kamulaştırma mücadelesi olarak sürdürmenin gerçekçi bir çıkış olduğunu gördüler ve bin işçi, işçi sınıfı mensubu olarak mücadeleyi sürdürmeye karar aldı. Burada tartışmanın bir bölümü, ulaşılan nokta, tek başına bir çıkış yerine, bu pozisyonun politik bir çizgi olarak ilan edilmesiydi. Bu duruma karar verilmesinin temel nedenlerinden en önemlisi, burada kooperatiflerin tarihsel olarak gelişimleri ve son yıllarda vardıkları noktaydı. Bu işçi sınıfını, sınıf mücadelesinin dışına taşıyabilecek potansiyel bir tehlike taşımaktaydı. Sonuç olarak, ‘teşebbüsün idamesi’ temel probleminin baskısı altında, işçi sınıfı dayanışmasına karşı bir durum ortaya çıkmaktaydı. Açık bir şekilde kapitalist markete tabii, işçi-patron yaratan, işçi sınıfı arkadaşlığını iflas ettiren, sınıfın dışına düşüren bir anlayış doğurabiliyordu. ‘Doğal’ olarak piyasanın dediğini yapan, çok uluslu kapital finansın kontrol ettiği bir alanda yeni ‘işçi girişimleri’, süper-keşfedilmiş işçiler, sonuç olarak yine iflas ettiler ya da yolsuzluklar ortaya çıktı. Ya da her halükarda işçi sınıfı ile bağlarını kopardı.

Örgütsüz sınıf, anlamı yeni bir özelleştirme olan iki durum üretmektedir. Birincisi, sonuç olarak bir şekilde kapitalist bir sınıf yaratmakta, onlarla bir uzlaşma yaratarak yolsuzlukların, kapitalist sınıfın hâkimiyetinin pekişeceği bir durumun parçası olmaktadır. İkincisi, bütün bunlar işçi sınıfı haklarının ortadan kalktığı, moralsiz,

direnişini zayıflatan, sosyal problemleri nedeniyle sermaye ilişkilerini yeniden üreten, krize tabii, sosyal olarak bir başka işçi sınıfı ortaya çıkarmaktadır.

Biz ise Cipla ve İnterfibra okulunda, tek gerçekçi çıkış olan yolda yürüyerek, özellikle işsiz kalmaya karşı mümkün olan bir şey gerçekleştirdik. Halkın gücünün yapabileceğini, dört yüz milyon realden daha fazla bir miktar değer yaratarak gösterdik. Aynı zamanda bin işçinin içine atıldıkları işsizlik yerine, yaşamlarını sürdürebilecekleri kamulaştırmayı neden yıllardır gerçekleştiremediklerini, cumhuriyetin başkanına doğrudan sorduk. Cipla ve İnterfibra işçileri olarak, halkın bütün problemlerinin, temel kamu hizmetlerinin yerine getirilmemesinin, konut meselesinin, diğer emekçilerin sorunlarının, hükümetin sorumluluğu olduğunu ilan ettik. Yetmiş bin işçinin imzaladığı mektupla, başkan Lula'ya üç yüz elli kişisel soru ilettik. Neden geldi 11 Haziran 2003'te?

Ücretlerimizin ödenmesi için greve başladıktan sonra bunu, işimizi savunmak için bir greve dönüştürdük. İşçi denetiminde fabrikayı nasıl örgütleyeceğiz sorusunu sorduk. İkinci soru ise hükümetin krizde ki sorumluluğu ve buna karşı iş hakkımızı korumak için neden hiç bir şey yapmadığı idi. Sonra işçiler karar verdiler ki kapitalist pazarın krizinden dolayı kendilerinin hiç bir sorumlulukları yoktu. Çok uluslu finans kapitalin politikalarından da sorumlu değillerdi. Bu sorunun cevabı çıkış için kamulaştırmanın gerekliliğidir. Çünkü Brezilya fabrikaları emperyalist politikalara kurban gitmiştir. İşçi sınıfının sorusu Hükümetin Brezilya halkını bunlara karşı nasıl koruyacağıdır? Bunlara karşı ne yapacağıdır? Bu nedenle işçiler, kamulaştırma taleplerini dile getirir, 'İflas eden fabrika, İşgal fabrikası ve fabrikanın kamulaştırılması,' sloganıyla hareket ederler.

Bu açık talebimize Brezilya çalışma bakanı Jacques

Wagner, onunla görüşmemizde ‘Bu bizim menümüzde yok’ diye cevap verdi. Ancak Lula, gerçekte 11 Haziran 2003’de seçilirken bunu beyan etmişti. Bunu biliyoruz. Şimdi binden fazla işçi işlerini koruyorlar ve bunun hükümetin programında olması gerektiğini biliyorlar. Bir sürü nedenden dolayı işçilerin bu önerileri ulusal anlamda da çok ciddidir.

Ne zamanki kamulaştırma programı uygulanacaktır, o zaman bin işçi için gerçek bir çıkış olacaktır. Yetmiş bin imzacının Brezilya için attığı imza da buna yöneliktir ve bu Lula için bir denemedir. CUT (İşçilerin Birliği Merkezi-Merkezi İşçi Sendikası’nın bütün toplantılarında bu anlatılacaktır. Sendika yönetimleriyle, parlamenterlerle görüşmelerle bütün partilerde tartışılarak, CUT ve MST (Topraksız İşçi Hareketi) ile birlikte gerçekleştirilecek, ‘Conferencia Nacional em Defesa dos Empregos-Ulusal İşimizi Savunma Konferansı’nda haklarımızı talep edeceğiz. ‘Toprak reformu’ ile birlikte bu konferansta, ‘Neden Brezilya İşgal Fabrikası’ konuları tartışılarak, kamuoyuna işgal fabrikası marifeti ile ücretlerin ve işlerin savunması programı sunulacaktır.

Bu biçime doğrudan katılmayan sendikaların ve yalnız hareket eden işçilerin Brezilya da yürüyüşü zordur. Tek gerçekçi birlik, iş için yetenekli bir mücadeledir. Bunun gibi grev ve işgaller; ‘JB Costa em Refice’ de, ‘Praspelo’ de Pernambuco’da ki -Sendika ile birlikte sürdürülen, henüz geçen pazar günü polislin saldırısına maruz kalan- mücadeleler aynı mücadeledir. ‘Esquadri-metal’ Pernambuco’daki yine, Sumare’daki Flasko, Flakpet’daki kahramanca mücadele, Itapevi ambas em SP’ ve ‘Parmalat de Garanhuss’, bütün bu mücadeleler yükselmektedir.

Bütün işçiler mücadeleyi geliştiriyor ve farklı aşamalarda şeytana karşı ayakta kalıyorlar. Onlar direniyor, sa-

vaşı sürdürüyorlar. Bütün olumsuz koşullara karşı, süreci yaşama geçirmek için tek çıkış olan perspektifi, iflas eden fabrikalarının tek çıkışı için olan perspektifi yaşama geçiriyorlar. Onlar aslında bu süreci biliyorlar, eski başkan Fernando Henrique Cardoso (FHC)'nin hükümetine karşı da yaşadılar. Ancak Lula'nın zaferinden sonra, işçi sınıfı için bir başka yöntem bulabilme şansı ve kendini savunma şansının büyüdüğü düşünülmüştü.

Gerçekte ise Lula, buna karşın, esas olarak daha fazla bankerlerin politikasını, çokuluslu tekellerin ve İMF'nin programını uygulamıştır. Açık bir şekilde işçi sınıfına karşı saldırılar başlatmış, 'iflas eden fabrika, işgal fabrikası ve fabrika kamulaştırması' şiarına saldırmıştır. Hükümet ve kapitalistler, partiler, süper işletmeler -tröstler- işleri öldürerek hakları yok etmektedirler. İşçiler gelecek seçimlerde de güvenmiyorlar, yeni gelebilecek hükümet de gelecek için hiç ümit vermemektedir, özellikle işçi sınıfı için. Artık işçiler bu pozisyonda yer almaktan, aynı şeyleri yaşamaktan, geriye dönmekten yorulmuşlar. Onlar bu hükümetin yaptıklarından da bıkmıştır.

Bütün buna karşın; daha çok işçi işsiz kalırken ve yok olurken, işgal fabrikaları hareketi ise mücadelelerini sürdürerek direnmektedir. Bununla bağlantılı olarak bizim mücadelemiz güvenle artarak, çoğalan örgütlenmemiz ile benzer işçileri yaratıyor. 'Özgür kalan işçiler kendi işçilerini yaratıyor.'

Metin Yeğin'in bu kitabı bizi de yüreklendiriyor. Çünkü işgal fabrikası mücadelesinin, tarihsel olarak kolektif zafere taşınmasındaki payını yansıtıyor. Bu kitap bu aşamaya nasıl varıldığı gerçeğini ortaya çıkarıyor, işçilerin kabiliyetlerini, gücünü, kapasitelerini, fabrikadaki örgütlenme biçimini, düşüncelerini, uzun ve sonuna kadar sürdürülen mücadeleyi objektif olarak anlatıyor. Benzeri olarak ne zaman eğer ihtiyaçlarımız için karar aldığımızda, bu dertleri üstlendiğimizde, işte o zaman

bizi gerçek, rüyalarımıza taşır. İşte bu da bize hazır olarak sunulan bir ‘menü’ değildir.

Çok etkili olarak Metin Yeğin bu kitapta, işçilerin yapabilme gücünü, savunma biçimlerini tanımlıyor. Fabrikanın varlığını sürdürebilmesini, ekonomik olarak çıkışım ve doğrudan toplumsal yapıya yansımalarını aktarıyor. Aynı zamanda kapitalist sınıfın parazitliğini ve barbarlığın derinlerindeki acımasızca davranışın benzerliğini anlatıyor. Buna karşı toprakta işsizlerin sefalet olmadan, herkesin eşit olduğu ve özgürlük sahibi olduğu bir toprağın yaratılabileceğinin umudunu veriyor.

Her şeyi işçi sınıfı üretiyor. Bugün modern teorisyenler ‘işçi sınıfı artık yok oldu,’ dedikleri esnada işçi sınıfı üretiyor, işgal ediyor ve sınıf olarak var oluyor. Bütün kapasitesiyle yeni olanı inanılmaz bir şekilde cesaretle inşa ediyor. Bu bütün insanlığın geleceği için önemlidir, kapitalist sistemi tarihin çöp kutusuna gönderecek mücadelenin bir parçasıdır.

Bu anlamda temel olarak Brezilya’daki bizim işgal fabrikaları mücadelesi bütün olarak bir iş hakkını savunma biçimi ve üretimi inşa etme direnişidir. Bu mücadeleyi size taşıyan Metin Yeğin’in bu çalışmasına hepimiz müteşekkirimiz. Aynı zamanda bizim Brezilya işgal fabrikaları mücadelesinde, Türkiyeli işçi kardeşlerimize de bu bilme çabası için şükran duymaktayız. Yürekten dostluk ve dayanışma duygularıyla...

Serge Goulart

Brezilya İşgal fabrikaları konseyi koordinatörü

Temmuz 2006

80